

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. JUDr. Davidem Heryánem, advokátem, se sídlem Praha 1, Thunovská 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2005, č. j. 65 Az 15/2004 - 22, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Davidu Heryánovi, advokátovi, se sídlem Praha 1, Thunovská 12, **s e s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2004, č. j. OAM-2795/VL-07-15-2004, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Výrok citovaného rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu žalobou pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu a § 12 zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 3. 2005, č. j. 65 Az 15/2004 - 22, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že žalobce uvedl jako důvod žádosti o azyl především spory s ostatními občany vesnice, kteří vyznávali jinou víru. Žalobce zároveň potvrdil, že se kvůli jednání těchto osob neobrátil na žádné státní orgány Ukrajiny s žádostí o pomoc, nevyužil tedy možností, které mu dává právní řád země původu. Problémy, které žalobce měl nebyly v žádném případě motivovány některým z azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tedy rozhodl správně, pokud žalobci neudělil azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Ke správným závěrům dospěl žalovaný také ohledně existence překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, žalovaný se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. K možnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu soud uvedl, že pokud za skutkového stavu zjištěného přímo od žalobce a po zhodnocení informací shromážděných o zemi původu žalovaný nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud se s jeho závěrem ztotožňuje. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný se věcí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, dal žalobci možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům, soud v dané věci neshledal žádné procesní pochybení z hlediska zákona o azylu ani správního řádu. Žadatel o udělení azylu nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny azylanta).

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že krajský soud posoudil případ v rozporu s platným právním řádem, a dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, který projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Současně stěžovatel žádal o ustanovení právního zástupce, o ustanovení tlumočnicka pro řízení kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel se domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti, učiněném prostřednictvím zástupce z řad advokátů JUDr. Davida Heryána, kterého Krajský soud v Ostravě stěžovateli ustanovil usnesením ze dne 20. 6. 2006, č. j. 65 Az 15/2004 - 41, stěžovatel uvádí, že rozsudek krajského soudu napadá v celém jeho rozsahu. Stěžovatel dále uvádí, že má za to, že řízení před správním orgánem je stíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a stejně tak že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Stěžovatel konstatuje, že pro tyto vady měl soud správní rozhodnutí zrušit. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, o neudělení azylu bylo rozhodnuto z důvodu, že stěžovatel nebyl pronásledován za uplatňování politických práva svobod ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, přičemž soud se ztotožnil s těmito závěry správního orgánu. Podle stěžovatele jsou tyto závěry chybné. Legální definici pronásledování výslovně uvádí sám zákon o azylu v § 1 odst. 6. Pokud tedy stěžovatel uváděl jako důvody své žádosti o azyl skutečnosti, že pro jeho náboženské vyznání jsou mu činěny od různých subjektů různé ústrky a nesnáze, mohou tyto skutečnosti naplňovat tuto legální definici pronásledování. Dle názoru stěžovatele žalovaný i soud nesprávně aplikovali právní předpis, neboť jednání vůči stěžovateli lze podřadit pod velice širokou definici pronásledování, žalovaný se měl zaměřit na to, zda je zde či není odůvodněný strach žalobce z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, to se však nestalo. Stěžovatel má za to, že pokud účastník řízení rozhodl o neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu

proto, že stěžovatelem uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, je toto rozhodnutí stiženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Stejného porušení se dopustil soud, přejal-li závěry účastníka řízení. Pokud se jedná o neudělení azylu pro neexistenci důvodů podle § 14 zákona o azylu, stěžovatel namítá, že toto rozhodnutí není v souladu se zákonem, resp. je nepřezkoumatelné. Stěžovatel je toho názoru, že žalovaný je povinen vypořádat se v rozhodnutí o neudělení azylu s každým důvodem, pro který lze azyl udělit. Neudělení azylu z toho kterého důvodu musí být odůvodněno zvlášť ve vztahu ke konkrétnímu azylovému důvodu. Zejména i zde platí ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, dle kterého platí, že v odůvodnění rozhodnutí uvede správní orgán, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Stěžovatel je toho názoru, že spokojil-li se účastník řízení pouze s obecným konstatováním, že po posouzení osobní situace a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti azyl neuděluje, není tento jeho postup v souladu se zákonem. Stěžovatel si je vědom, že důvod udělení azylu podle § 14 zákona o azylu je specifický, a to zejména pro kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení, namítá však, že v daném případě nelze s určitostí dovodit, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, zejména pak, z jakých poměrů stěžovatele vycházel, resp. které okolnosti posuzoval jako „nehodné“ zvláštního zřetele. Stěžovatel dále uvádí, že výše uvedené námitky se týkají i té části rozhodnutí žalovaného, dle které se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, a stejně tak i rozhodnutí soudu. Podle názoru stěžovatele došlo k porušení zásad správního řízení, zejména zásady vyjádřené v ustanovení § 3 odst. 2 in fine správního řádu, dle kterého musí správní orgány poskytovat občanům a organizacím pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu, a dále zásady, že rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 věta první správního řádu). Zásadu spolehlivě zjištěného stavu věci přejímá dále i ustanovení § 46 správního řádu, k jehož porušení rovněž došlo.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný trvá na tom, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu. Stěžovatel nevyužil ochrany domovského státu, když byl podle své výpovědi napadán spoluobčany ve své vesnici pro jiné náboženské vyznání. O azyl požádal až po správním vyhoštění, po 4,5 letech nelegálního pobytu v České republice. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o něm není třeba samostatně rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti

pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 11. 9. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že v zemi původu pomáhal v kostele pravoslavnému faráři. V r. 2000 propukl spor mezi stoupenci pravoslaví a autokefální církve o budovu kostela; došlo i k bitce, jíž se také zúčastnil. Poté následovalo ještě několik potyček a stoupenci autokefální církve mu začali vyhrožovat, protože se zastal pravoslavného faráře. Vyhrožovali mu, že ho zmrzačí, chodili za ním domů, rozbíjeli okna, chtěli, aby přestoupil na jejich víru. Nakonec se rozhodl odjet z Ukrajiny. V České republice mu bylo uděleno vyhoštění, nechce se však vrátit, protože se bojí o život, a proto, žádá o azyl. Shodné důvody uvedl i ve vlastnoručně psaném prohlášení. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatel zopakoval tytéž skutečnosti s tím, že doplnil, že ze stoupenců autokefální církve měl strach, protože došlo k jeho napadení a byl zraněn na noze; také mu vyhrožovali, že pokud bude chodit na pravoslavné bohoslužby, zmrzačí ho. Dále stěžovatel uvedl, že v souvislosti se svou vírou žádné problémy se státními orgány na Ukrajině neměl. Policii ani jinému státnímu orgánu napadení neoznámil. Vzniklou situaci se rozhodl řešit v r. 2000 odjezdem z Ukrajiny do České republiky. Zde pobýval nelegálně,

pracoval na stavbách. V r. 2004 mu bylo uděleno správní vyhoštění. V případě návratu zpět do své vlasti se bojí o svůj život.

Podle ustanovení § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 13 se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle rozumí, manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let nebo rodič azylanta mladšího 18 let. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Podle ustanovení § 14 téhož zákona, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ostravě řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného a své závěry odpovídajícím způsobem odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelovy důvody, pro které žádá o azyl na území ČR, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Jak již bylo vícekrát judikováno zdejší soudem, žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou pouze potíže se soukromými osobami v domovském státě, je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zjevně bezdůvodná. To je i stěžovatelem popisovaná situace, kdy mu bylo vyhrožováno jen ze strany soukromých osob. V této souvislosti je třeba poukázat rovněž na to, že za pronásledování by mohlo být v souvislostech tvrzených stěžovatelem pokládáno toliko odmítnutí ze strany veřejné moci poskytnout ochranu před prokázaným ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu však v souzené věci nebylo, neboť stěžovatel vůbec nežádal o ochranu žádné kompetentní orgány domovského státu a svoji situaci se rozhodl řešit odjezdem do České republiky.

Ke zjišťování skutkového stavu věci lze obecně konstatovat, že zásada tzv. materiální pravdy (někdy též nazývána zásadou zjišťování stavu věci) má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. V případě, že žadatel uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou měrou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy

proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Má-li správní orgán za to, že stěžovatel, který přichází ze země s nedostatečnou ochranou lidských práv, nevypovídá pravdivě o důvodech, které ho vedly k opuštění jeho země původu a podání žádosti o azyl v ČR, musí své pochybnosti hodnověrně objasnit a prokázat. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo nebo mohlo dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (obdobně např. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). V souvislosti s uvedeným Nejvyšší správní soud konstatuje, že Ukrajinu lze považovat za bezpečnou zemi původu, jakkoli jednotlivé excesy nelze vyloučit. Bylo tedy na stěžovateli, aby svá tvrzení přesvědčivým způsobem prokázal, což stěžovatel v řízení neučinil. Stěžovatel tvrdil, že byl v zemi původu pronásledován příslušníky jiné církve (autokefální) pro své náboženské přesvědčení (pravoslaví). Nutno zdůraznit, že za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu, se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem. Takové skutečnosti v řízení zjištěny nebyly, ostatně stěžovatel se svými údajnými problémy na příslušné orgány státu vůbec neobrátil. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že je přinejmenším překvapující, že stěžovatel, který je příslušníkem pravoslavného, tedy na Ukrajině většinového náboženství, byl pronásledován v tomto státě pro své náboženské přesvědčení příslušníky církve na tamním území nesrovnatelně menšího významu.

K přesvědčení stěžovatele, že jeho situace indikuje nezbytnost udělit mu humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že posuzování podmínek pro udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu spadá do diskreční pravomoci žalovaného a jeho smyslem je určitá volnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem arbitrárního postupu (libovůle), vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně postulovaného principu demokratického právního státu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Nejvyšší správní soud neshledal ani v tomto směru ze strany žalovaného žádné pochybení. Co se týče kasační námitky nedostatečného odůvodnění správního rozhodnutí v části týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, zdejší soud je přesvědčen, že odůvodnění správního orgánu, že na základě údajů sdělených stěžovatelem v průběhu řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, je zcela postačující. O zjišťování takových zvláštního zřetele hodných důvodů správním orgánem pak platí totéž, co shora uvedeno o uplatňování zásady materiální pravdy v azylovém řízení.

Co se týče kasační námitky nedostatečného odůvodnění správního rozhodnutí v části týkající se nevztažení překážek vycestování na cizince ve smyslu § 91 zákona o azylu, zdejší soud je nucen vyslovit, že odůvodnění správního orgánu, které je obsaženo na s. 5 - 7 správního rozhodnutí, je velmi podrobné, přesvědčivé a závěry učiněné správním orgánem z něj logicky vyplývají.

Konečně k námitce stěžovatele, že ze strany správního orgánu došlo k porušení zásady vyjádřené v ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, dle kterého musí správní orgány poskytovat občanům a organizacím pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu, musí Nejvyšší správní konstatovat, že je uplatňována poprvé až v kasační stížnosti, třebaže mohla být vznesena již v dřívějším řízení. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. I kdyby ovšem zákon dovoloval Nejvyššímu správnímu soudu se touto stěžovatelovou námitkou zabývat, nemohl by ji blíže přezkoumat, neboť je formulována zcela obecně bez specifikování individuálních okolností, s nimiž má mít tvrzené porušení poučovací zásady souvislost, a ani ze správního spisu porušení této zásady není seznatelné.

K žádosti stěžovatele, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek informací pro to, aby bylo možno ve věci rozhodnout. Nařízení ústního jednání se proto jeví jako nadbytečné. V daném případě by odporovalo zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení (procesní ekonomie).

K žádosti stěžovatele, aby byl ve věci ustanoven tlumočník, Nejvyšší správní soud sděluje, že v dané věci vycházel na základě § 64 s. ř. s. z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatel podal kasační stížnost v češtině a dokázal na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činil stěžovatel osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud nenařídil, neboť pro to neshledal důvody podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Davidu Heryánovi, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2006, č. j. 65 Az 15/2004 - 41, byla stanovena za dva úkony právní služby po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, podání soudu týkající se věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu